

Am făcut câțiva pași în jurul vanului, să simt locul. Peisaj de țară, ca prin Bărăgan, la sfârșitul lui martie: câmp verde de te dor ochii, copaci rari, goi, cer curat și rece, cumuși alergați de vânt. Gardul nu era de mărăcini, cum crezusem, era de păducel bine tuns, impenetrabil. Mario s-a apropiat și el, să facă pipi. Rack începuse să se schimbe în hainele de lucru. A cotrobăit pe sub scaunele din cabină, apoi mi-a aruncat o pereche de pantaloni:

— Ia vezi cum îți vin, că Moș e mai pătrat ca tine.

Am desfăcut pantalonii și am început să râd, eram sigur că-i o glumă. Erau complet ruși în fund și puteau. Cu putoarea m-aș fi împăcat eu cumva, că-i spălam, dar ruptura era gigantică, lăsa descoperită toată fesa dreaptă a purtătorului, plus jumătate de coapsă; evident, nu puteau fi purtați.

— Moș avea chiloți negri, remarcă Mario, nu se vedea chiar așa rău.

Rack a scos niște ace enorme de siguranță dintr-o cutie cu scule și s-a apucat să improvizeze:

— Ia dă curu-ncoa' la mine! Hai, c-o să te descurci. Țștia-s de muncă, nu de ginerică. Moș n-avea nicio jenă, purta pantalonii ăștia și la lucru, și la cumpărături în mall. Ai tu bășini în cap, asta e problema, nu pantalonii! Ai adus job orderul?

Nu-l adusesem, stătusem să mă schimb. Am luat teancul de hârtii din bord, am căutat job orderul, am început să-l citesc. Mario m-a rugat să zic cu voce tare („Ca să nu murim proști“).

— Zice aici că trebuie să găsim un frasin, undeva lângă un... ăăă... locks... lângă o ecluză. Zice că trebuie să fie p-aici un canal cu o ecluză și acolo e frasinul ăla.

— Îl doborâm?

— Nu, zice că... ăăă... pollard... să-l tăiem cumva, în formă de pollard.

— Ce e aia „pollard“?

— Păi, eu de unde să știu?!

— Ai zis că știi englezește. Așa ai zis! Că știi să citești, să scrii, să vorbești cu ei. Și Moș a zis! Că altfel nu pleca acasă!

— Știu, cum să nu știu! Doar că n-am auzit niciodată de pollardul ăsta, habar n-am ce-ar putea fi. Lasă, nu fiți târșăloși, că ne descurcăm noi cumva!

Rack și Mario s-au uitat unul la altul. Nu era nevoie să fiu vreun pui de geniu ca să știu ce gândesc.

— Cum ne descurcăm, adică?

Mi-am smuls cu dinții niște fire din mustăți, căutând inspirația. Era într-o marți: trei ceasuri rele. Sau poate nu?

— Ieri ați lucrat cu Moș?

— Da, ca de obicei. Am lucrat în fiecare zi.

— Și el când preda hârtiile?

— Păi, ar fi trebuit să le predea în fiecare seară. Da' el le preda când avea chef, cam o dată pe săptămână; sâmbăta sau duminica, seara, când nu era nimeni la yard să se uite peste hârtii și să-l fută la cap.

Asta era.

— Înseamnă că hârtiile de ieri și de săptămâna trecută trebuie să fie pe aici pe undeva. Corect?

Mario nu pricepea încă, dar mintea lui Rack funcționa mult mai repede. Mi-a luat teancul din mână și-a nceput să-l frunzărească cu furie, apoi mi l-a dat înapoi.

— Ieri, nu... alaltăieri a fost o urgență, nu... sâmbătă, la fel... vineri! Mmm... unde-am lucrat, mă, vineri?

— La plopii ăia mari, răspunde Mario.

M-am uitat pe hârtia de vineri. Nu scria pollard, scria „crown reduction“. I-am făcut lui Rack semn că nu. Am continuat eu singur:

— Zice-aici că joi ați avut de... ăăă... „fell“... de doborât o tisă bătrână, cu tulpini multiple, așa e?

— Multistem, da. Acolo, mă, la ferma lu' baba aia care ne-a dat apă.

Rack a aprobat pe mutește. Am continuat:

— Miercuri, nu... aha, uite aici! Marți! Ați făcut pollard d-ăsta la niște castani, undeva lângă niște... ăăă... golf green... terenuri de golf?

Băieții s-au luminat imediat. Știau ce e un pollard, știau acum ce era de făcut, mai rămânea de găsit frasinul.

— Cum se zice „frasin“?

— Ash.

— Asta era! se minunează Mario, că am făcut la „eș“ d-ăștia o grămadă, cu Moș, da' niciodată nu ne-a spus că înseamnă „frasin“.

— Dar cum?

— Eș.

— A, adică nu v-a tradus?

— Nu, se-ntunecă iarăși Rack, Moș nu ne traducea niciodată nimic. Ne puneă să ținem minte direct, fără traducere. Și așa fac toți în yard, o să vezi. Nimeni nu traduce. Înțelegeți, bine. Nu-nțelegeți, iar bine. Pe ei îi doare la pulă. O să vezi tu mâine. Acum, hai la treabă.

Am dat jos tot echipamentul, l-am împărțit, am încuiat vanul și am plecat pe jos, peste câmp. Căram un bidon, doi colaci mari de coardă și o cange băgată-n husă. Mario ducea o drujbă mare și o greblă, Rack – o drujbă mică, un ham și o pereche de pintenii. Sigur, atunci eu nu știam nimic, eram tăune, habar n-aveam numele vreunei piese din echipament, nici la ce folosește fiecare, nici care este rolul meu în echipă sau în ce constă munca fiecăruia; încercam doar să țin pasul cu băieții, așa cum eram, încărcat ca un măgar de stână. Ei doi mergeau foarte sprinten, nu păreau deloc încurcați de poveri. Eu mă loveam tot timpul cu bidonul peste picioare, capetele corzilor se desprinseseră din colaci și se târau prin iarba udă, iar cangea trebuia ținută la subsuoară, că mânerul husei se descususe de mult și era inutilizabil. În general, echipamentul îmi făcea impresia că-i uzat, desperecheat și murdar: ambele drujbe erau lipite cu scotch și leucoplast, iar pintenii lui Rack erau plini de noroi uscat. Bocancii negri ai băieților erau spărți, iar pantalonii lor nu erau chiar ca ai mei, dar nici curați nu erau; de noi, nici nu mai vorbesc. Singure, căștile de plastic făceau o impresie mai puțin dezolantă, că erau viu colorate, dar atât. Încerc să-mi închipui cum arătam eu în acea primă zi, cu bocancii mei de piele moale,

cu polartecul de fiță, completat cu nenorociții ăia de pantalonii. Nu reușesc.

N-am mers mult prin câmp și am ajuns la o poartă în gardul viu, dincolo de care s-a schimbat peisajul: era, într-adevăr, un canal, iar dincolo de el, un râu. Pe canal era o ecluză, cu pod într-un capăt, solid, de cărămidă, iar pe cealaltă parte a canalului era o potecă largă, netedă, ceva mai puțin decât drum, ceva mai mult decât drumeag. Într-o parte a potecii era canalul, în cealaltă parte un șir de copaci, iar dincolo, râul. Ne-am oprit după ce-am trecut podul, băieții au lăsat jos tot echipamentul și s-au apucat să ascută lanțurile drujbelor, iar pe mine m-au trimis în lungul potecii, cu job orderul în mână, să găsesc frasinul cu pricina. Am zâmbit în sinea mea: chiar mă credeau tâmpit? În fond, era dreptul lor să mă încerce cât poșteau, așa cum era dreptul meu să mă prefac că nu mă prind: jocu-i joc, regulile se-nvață din mers. Dacă există...

— L-ai găsit? a întrebat Mario, trăgând de zor cu pila pe cuțitele lanțului.

— Da.

— E marcat?

— Da.

— Cu marcă d-aia mică, plăcuță ovală de metal, bătută-n două cuișoare?

— Da.

— Se potrivește numărul de pe ea cu numărul scris pe job order?

— Da.

— Bă, da' sigur e frasin?

— Da.

— Cunoști copacii, ă?

— Da.

— Ți-am zis că nu-i bucureștean, se bagă Rack. N-are cum! I-ai văzut briceagul? Unde dracu' s-a mai pomenit bucureștean cu briceag care taie? Sau să știe copacii... E moldovean ca popa, da' vrea să ne facă-n față. Zi, bă, Mihai! Ai ceva cu moldovenii? A făcut lumea mișto de tine și-ai rămas sfios? Mie poți să-mi zici, eu n-am nimic cu nimeni!

Adică n-am nimic cu nimeni care-și vede de treabă, că la șmecheri le mănânc pomana!

— Nu sunt moldovean, ți-am zis.

— Lasă-l, mă, dacă nu vrea să recunoască. Te cațări?

— Hai să-i dăm drumul, zice Rack. Ai grijă la sol.

Frasinul era mare, să fi avut vreo 90 de ani, cu coroana înaltă, fără ramuri aproape de sol. Totuși, Rack s-a cățărat foarte repede până spre vârf, folosindu-și pintenii doar pe prima parte a trunchiului, după care nu s-a mai bazat deloc pe ei; a urcat până la ultima înfurcare a ultimei crăci, și-a făcut asigurarea, apoi s-a lăsat spre baza coroanei și-a cerut drujba cea mică, topperul, cum îi spuneau ei. Mario i-a legat-o de coardă, el a tras-o-n sus, a pornit-o din câteva încercări și-a-nceput să taie. Se mișca repede și precis, iar de pe față îi dispăruse expresia scârbită, era doar concentrat. Îi plăcea ce făcea.

Pollardul nu-i o toaletare grea, dacă e vorba de un cățărător experimentat, care lucrează în natură: tai toată craca mică a copacului, iar craca mare o retezi scurt, la înfurcări, astfel încât să obții o formă de „pumn strâns“ la fiecare capăt de cracă. După o pollardare reușită, copacul trebuie să arate ca un schelet sinistru, să-ți sugereze ceva legat de Evul Mediu, să te sperie noaptea; abia atunci știi c-ai făcut o treabă ca lumea și că ești un cățărător de elită.

Rack era un cățărător de elită. În plus, nu trebuia să aibă grijă la sol: Mario ținea totul sub control. Mai exact, totul eram eu, iar controlul însemna să aibă grijă să nu mă bag ca vaca sub frasin, să-mi trântescă Rack vreo cracă-n cap. Îmi plăcea munca de arborist: Rack muncea, eu mă uitam la el, iar Mario la mine. Da, da, îmi ziceam, e o meserie frumoasă! Păi, se compară cu șerpăria din redacție?!

Rack a oprit drujba și mi-a făcut semn c-ar bea o bere, așa că i-am făcut și eu semn înapoi c-aș bea și două: cu degetul mare îndreptat spre gură și simulând „gâl-gâl“. Pe Mario l-a bufnit râsul:

— Vrea să pui benzină-n topper, că s-a terminat. Lasă, c-o să bei diseară bere.

Am dezlegat drujba cea mică de la capătul corzii, am desfăcut dopul de la bidon și-am vrut să alimentez drujba, dar căpăcelul rezervorului nu se deșuruba cu niciun chip. Mă screameam, mă chinuiam; nimic. Rack a-nceput să-l înjure pe Mario.

— Trebuie să ridici mai întâi clapeta asta, mi-a arătat Mario. Abia pe urmă poți să deșurubezi căpăcelul.

Am reușit în cele din urmă. Am vrut să alimentez.

— E mai bine să pui benzină în rezervor, nu ulei.

Avea dreptate. Bidonul avea două compartimente, benzină era într-unul, ulei, în celălalt. Îl nimerisem pe celălalt. Am pus dopul la loc, am sucit bidonul, am vrut să torn benzină, bidonul era greu, îmi tremurau mâinile. Am vărsat mai mult pe lângă, am mânjit cu benzină tot mânerul. Când rezervorul s-a umplut, am înșurubat căpăcelul la loc și am vrut să leg topperul de coardă.

— Verifică dac-ai strâns bine dopul, să nu curgă benzina din rezervor.

Am înclinat drujba cea mică. Benzina a curs în voie. Rack l-a înjurat iar pe Mario.

— Căpăcelul are niște piciorușe, vezi? Astea trei. Ele trebuie să intre fix în adânciturile astelalte, pe urmă îl înșurubezi bine, lași clapeta jos și mai verifici o dată.

Cu mult chin și cu ambele mele mâini stângi, am reușit, nu înainte ca Rack să-l înjure tot mai energic pe Mario. Am vrut iar să leg topperul.

— Ulei nu pui?

— Da' ce, drujbele merg cu ulei?!

— Drujbele merg cu benzină, numai că lanțul trebuie uns și el, ca orice mecanism în mișcare.

Spre deosebire de Rack, eu nu l-am înjurat cu voce tare. M-am scremut să umplu și rezervorul de ulei, dar la sfârșit n-am fost în stare să mai nimeresc „adânciturile“ cu minunatele „piciorușe“, iar clapeta căpăcelului rezervorului de ulei era ruptă; cum Rack înjura tot mai fantezist, Mario s-a miluit de mine și a încheiat prima lecție, fixând personal nenorocitul de căpăcel.

— Acum leagă topperul de coardă.